

## ביצה ה

שני ימים טובים של ראש השנה

הטעם	נולדה בזה	
דתנן: בראשונה היו מקבלין עדות החדש כל היום, פעם אחת נשתהו העדים לבא ונתקלקלו הלויים בשיר. התקינו שלא יהו מקבלים את העדים אלא עד המנחה. ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה - נוהגין אותו היום קדש, ולמחר קדש	אסורה בזה	רב ושמואל
דתנן: משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מקבלין עדות החדש כל היום.	מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה מותרת	רבה
הוי דבר שבמנין, וכל דבר שבמנין צריך מנין אחר להתירו. מאי טעמא מהרה יבנה בית המקדש, ויאמרו: אשתקד מי לא אכלנו ביצה ביום טוב שני, השתא נמי ניכול. ולא ידעי דאשתקד שתי קדושות הן, והשתא קדושה אחת היא.	אף מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה אסורה	רב יוסף
מי לא מודה רבן יוחנן בן זכאי שאם באו עדים מן המנחה ולמעלה שנוהגין אותו היום קדש ולמחר קדש?		רב אדא ורב שלמן
		רבא

הרחוקים	אם באו עדים לאחר המנחה	אם באו עדים לפני המנחה	
שני ימים – קדושה אחת	חגגו שני ימים. היום השני הוא א' בתשרי	חגגו יום אחד	רב ושמואל
שני ימים מספיקא – שתי קדושות	חגגו יום אחד – היום הראשון		רבה
שני ימים מודאי – קדושה אחת			רב יוסף

קושי על רבה: והא רב ושמואל דאמרי תרוייהו ביצה אסורה!  
 תירוץ: אמר ליה: אמינא לך אנא רבן יוחנן בן זכאי ואת אמרת לי רב ושמואל?  
 קושי על רב ושמואל: ולרב ושמואל קשיא מתניתין! דתנן: משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מקבלין עדות החדש כל היום  
 תירוץ: לא קשיא, הא לן, והא להו

הטעם	איפה?	
שום דבר לא השתנה ולכן נשארו בגזירה ראשונה	בבל	רב ושמואל - ביצה אסורה
רבן יוחנן בן זכאי שינה מקדושה אחת לשתי קדושות	ארץ ישראל	המשנה – התקין ריב"ז שמקבלים עדות החודש כל היום

מקור לדברי רב יוסף: אמר רב יוסף: מנא אמינא לה - דכתיב

המקור	איך לומדים ממקור זה ולמה היה צריך כל מקור?
<i>לך אמר להם שובו לכם לאהליכם</i>	מכדי כתיב היו נכניס <i>לעת ימיא אף תעדו אף אה</i> - לך אמר להם שובו לכם לאהליכם, למה לי? שמע מינה: כל דבר שבמנין צריך מנין אחר להתירו
<i>כנס הוי"ו הנה יצאו בהר</i>	הכי קאמר: וכי תימא: למצות עונה הוא דאתא - תא שמע <i>כנס הוי"ו הנה יצאו בהר</i> , מכדי כתיב <i>כנס הוי"ו והקצר אף יצאו אף הוי"ו ההר ההוא</i> , <i>כנס הוי"ו</i> למה לי? שמע מינה: דבר שבמנין צריך מנין אחר להתירו.



<p>וכי תימא: הני מילי - בדאורייתא, אבל בדרבנן לא - תא שמע: כרם רבעי. והא כרם רבעי דרבנן וקאמרי ליה: כבר נמנו עליך חבריך והתירוהו.</p>	<p>ותנן: כרם רבעי היה עולה לירושלים מהלך יום אחד לכל צד, וזו היא תחומה: אילת מן הדרום ועקרבת מן הצפון לוד מן המערב, וירדן מן המזרח. ואמר עולא ואיתימא רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: מה טעם? - כדי לעטר שוקי ירושלים בפירות ותניא כרם רבעי היה לו לרבי אליעזר במזרח לוד בצד כפר טבי, ובקש להפקירו לעניים אמרו לו תלמידיו: רבי! כבר נמנו עליך חבריך והתירוהו. מאן חבריך - רבן יוחנן בן זכאי. טעמא - דנמנו, הא לא נמנו - לא</p>
---	---

סוף הוכחתו של רב יוסף: וכי תימא: ביצה נמי אמנו עלה רבן יוחנן בן זכאי ושריוה, כי אמנו - אעדות, אביצה - לא אמנו.

קושי: אמר ליה אביי: אטו ביצה במנין מי הואי? ביצה בעדות תליא מלתא, אתסר עדות אתסר ביצה, אשתרי עדות אשתרי ביצה.

קושי על רב אדא ורב שלמן: אי הכי, עדות נמי לא נקבל, מאי טעמא - מהרה יבנה בית המקדש, ויאמרו: אשתקד מי לא קבלנו עדות החדש כל היום כולו, השתא נמי נקבל. תירוץ: הכי השתא? התם עדות מסורה לבית דין, ביצה לכל מסורה.

פסיקת הלכה: ואמר רבא: הלכתא כותיה דרב בהני תלת, בין לקולא בין לחומרא.

